

ter, ikke blot at holde os til Grundloven som det skrevne Ord, men under Frihedens Palladium at virke for Folkevelværet, som har lidt ganske væsentligt, ikke blot under Krigen, men ogsaa under Tilberedelserne dertil, der i Tidens Løb have hindret os fra rigtigt at tænke paa Folkets Velvære; vi have maattet slippe denne Tanke i mange Tilfælde, og Gjærningen er derved ikke bleven fuldført. Deri ligger Hindringen for, at vor Udvikling ikke har naaet til, hvad den egentlig burde have naaet; der skulde man have søgt Hindringen og see at bortrydde den, ved atter at tilvejebringe et kraftigt og stærkt Folkevelvære, og dette sikkes os, ikke blot ved at iagttage det skrevne Ord, og ikke blot ved at love en Stats-tilværelse, naar man ikke dertil knytter den Udtalelse, at man vil sørge for, at der kan virkes hen til en Statstilværelse ogsaa ved Kraft og kraftig Gjærning. Nu var det ganske forunderligt, hvad der er yttret af de fleste ærede Talere, at det havde været bedre, at der slet ingen Adresse var frenkomet; det er endogsgaa sagt af en enkelt Taler, at han ikke havde ventet sig, at den skulde være kommen frem her; og dog ville de ærede Talere knytte sig til den, naar det Ene eller det Andet gaaer ud. Enhver vil have Noget ud af den; det er om trent, synes jeg, som de uskyldige Midler, Lægerne foreskrive os, en Slags Recept, der gives os, naar vi klage over en ubehagelig Stemning eller et Udebestående, og naar vi da ikke rigtig kunne forklare os, hvori det ligger, skulde vi da tage Medicinen alligevel, fordi den nu engang er kjøbt paa Apotheket? Jeg indseer ikke, hvad man da skal med Adressen, hvad den egentlig skal føre til. Den skulde, yttrede et æret Medlem, føre til Enighed, derved, at vi Alle sluttede os sammen om noget Bestemt. Ja, naar der var et bestemt Formaal, men naar man tager det Ene og det Andet ud af Adressen, saa at der Intet bliver tilbage deri, bliver den kun en tom Henvendelse til Hans Majestæt Kongen, som jeg synes ikke engang er rigtig, jeg vil ikke sige, værdig for os, men dog ialtsald Noget, der ikke vil føre til sit Formaal; det bliver kun tomme Ord og en klingende Bjalde, og hvad har det at beyde?

Winther: Jeg beder om Undskyldning, fordi jeg benævnte den Taler, jeg sigtede til, som den sidste. Det var den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk), jeg meente.

Ordføreren for Forslagsstillerne:

Jeg troer, at den ærede næstsidste Taler (V. Nee) havde Uret, naar han meente, at der manglede en Udtalelse i Adressen om, at der i Fremtiden burde arbeides hen paa et større Folkevelvære. Det ligger jo netop i den Sætning, at man, naar Konge og Folk samle sig om Grundloven af 1849, venter, at det dybe Saar, som nu tilspies os, vil læges. Skulle vi omskrive det med andre Ord, hvad Andet vil det da sige end det, som den ærede Taler savner i Adressen? Er det ikke under Frihedens Benyttelse, at Konge og Folk efter vor Mening ville virke hen til Folkevelværets gode Udvikling? Dersom det ikke var dette, der bevægede os til Udtalelsen om et Sammenhold under Friheden ifølge Grundloven af 1849, saa veed jeg ikke, hvad det skulde være, og der mangler altsaa ikke en Udtalelse i den af den ærede Taler antydede Retning.

B. Nee: Friheden alene skaber ikke Folkevelvære.

Kjær: Jeg skal tillade mig en kort Bemærkning ligeoverfor den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 4de Valgkreds (P. Olsen), som, da han havde Ordet, sagde, at han ikke forlangte Andet, end at vi maatte have Lov til at leve fredeligt og usforstyrret. Man skulde troe, at det ærede Medlem ikke vidste, at der er Folk, som for Diebliffet leve endog meget usforstyrret, og hvis den ærede Rigsdagsmand kunde bringe en fredelig og usforstyrret Tilstand tilveie i det danske Rige, da vilde Mange være ham taknemmelige, navnlig i Sylland; thi der lever man meget usforstyrret. Det forekommer mig saaledes, at den omtalte Ytring var aldeles intetfigende.

C. B. Nimestad: Jeg troer, at den ærede sidste Talers hele Foredrag berøer paa